

Předposlední předvánoční čtvrtek, dne 16. prosince, se uskutečnil koncert dvou písničkářů **Vít i Troníčka**

a

Radka Pídi Bartoše

v Doli klubu v Pardubicích.

Tentokrát jsem musela vyrazit z mého domovského města o dost dřív, protože sněhová kalamita, která zasáhla Českou republiku, poznamenala i vlakovou dopravu. Některé vlaky mířící z Liberce do Pardubic měly v Hradci Králové až 100 minutové zpoždění. Jak tedy říkám, vyrazila jsem dřív a byla jsem ráda, že vlak vypravovaný z Jaroměře jel načas.



Vykolíbala jsem se z vlaku a z pardubického nádraží. (Doslova a do písmene, protože jsem se řádně nabalila, dala jsem na meteorologické hrozby Pavla Karase.) Zima byla ukrutná, přestože jsem kráčela svižně a velmi rychle. Před Wonkovým mostem jsem už necítila půlku chodidel včetně prstů a na něm jsem se asi desetkrát málem vyválela, tak moc se asfalt na chodníku smekal.

Do Doli klubu jsem dorazila zmrzlá jako drozd. Na baru jsem si objednala červeného svařáka, hltala jsem ho ještě horkého a cítila jsem, jak postupně rozmrzám, jak se mi vlévá až do špiček prstů u nohou. Při tom jsem konverzovala s pořadatelem Ondrou Podeszwou a Ondrou Víškem.

Návštěvníci se začali postupně trousit a srokovat u dveří, za nimiž se ozývala zvuková zkouška účinkujících. Asi deset minut před sedmou hodinou Ondra Podeszwa otevřel dveře a diváci se nahnuli dovnitř do sálu.

Jako první se na pódiu vyloupnul Vít Troníček. Údajně dostal černého Petra, který má večer nakopnout, protože Radkovi Píďovi Bartošovi nedorazili kamarádi, co s ním měli hrát, a když konečně dorazili, tak je Píďa šel ven hledat. Vít nás seznámil s kompozicí večera, která však málem hned na začátku už byla ta tam. Počáteční záměr se jevil takto – každý vždy odehraje

dvě písně a hned nato dojde k rychlému střídání stráží.

Píďa však tento plán měl snahu rozbourat hned v počátku. Víťa zazpíval píseň o své maturitě, jak „*v předklonu řval do houští a že si chtěl nechat vytetovat na čelo, že je svět, very very best*” a píseň

Hladina

, kterou můžete najít na desce

Krajina v tobě

jeho domovské kapely Marien. Abych řekla pravdu, tak její živá verze se mi líbí mnohem víc. Po těchto dvou písních měl Víťu synchronně vystřídat Píďa. Jenže Píďa nešel, ať Víťa křičel, jak křičel, nakonec si pro něj musel dojít.

Když Píďa začal hrát píseň *Slunečnice*, kterou údajně nehrál deset let, všichni pochopili, proč se bál přijít. Po dvou výpadech prohlásil, že už ji zase deset let hrát nebude a posteskl si, že je od rána „rozštelovanéj” a že strašně dlouho nevystupoval na veřejnosti. Píseň

Sněží

byla druhá a po ní ho měl vystřídat Víťa. Ze zákulisí se ale ozval Troníčkův hlas: „To se nepočítá! Zahraj něco jinýho! Třeba Kameloty, nebo Montgomery.” Píďa chvíli marně vzdoroval, ale po chvilkovém přemýšlení a zdráhání vystříhl jednu méně známou píseň od Kamelotu.

Poté se během pár vteřin připojil k bednám Víťa. Ten na přebití Píďova výkonu vystřelil neoficiální pardubickou hymnu *Kluk z Pardubic* za vokálního doprovodu „Tria hovados” (Petr Feďa Opočenský, Standa Benedikt, Píďa) a píseň o zakopaném pokladu z dětství.

V šatně mezitím panovala výborná atmosféra, šlo o jistou sabotáž Píďova vystoupení, protože se našli tací, kteří se ho snažili opít, navíc si prý Píďa údajně do poslední chvíle opakoval akordy ke svým písním. Při těch dalších ho podpořil **Standa Benedikt** z Beskyd. Jak jsme se dozvěděli, tak tahoun večírků, který nevystupuje na veřejnosti, a přestože je kytarista, dnes hrál na bednu. Jak Píďa prozradil ve svém prvním vstupu, Standa se pro něj měl stavět a odvézt ho, ale nepřišel a Píďa musel táhnout kytaru, kufr a tu bednu, na kterou Standa hrál, v rukách pěšky (300 m). Zahráli spolu dvě písně s trošku tvrdšími výrazy, u kterých by si nóbl dámy asi zacpávaly uši. Oproti nejistému začátku už to znělo pěkně a Píďa se dostával do formy.

Znovu se objevil na pódiu Víťa Troníček tentokrát s písní o rozhovoru s kaprem, které předcházela zpověď o tom, jak je Víťa od dětství Vánocemi traumatizován. Kapr vyhraný v tombole na rybářském plese hlavního aktéra písně přivedl k lásce. Rozverná a veselá to píseň, ale z vlastní zkušenosti vím, že na rybách se dají zažít moc krásné a neopakovatelné věci, které se tak úplně netýkají ryb a které nerybáři prožít nemohou, a dokonce nevadí, když prší. A kdybyste náhodou chtěli vědět, čeho jsou ryby taky schopné, přečtěte si knihu Michala Ajvaze *Druhé město*. To jsou teprve rybí zážitky!

Z další písně mě až velmi nepříjemně mrazilo. Objevovaly se v ní historické mezníky Československa, jak se podepsaly na životech jednotlivců jedné rodiny. Rodiny autora. A jak moc je těžké o některých věcech mluvit. Obsah této písně mě ještě v noci strašil v podobě nočních můr.

K výměně stráží tentokrát došlo na tři písně. Píďu přišel podpořit další člověk, a to **Maruška Havlová**

z

Duchcova. Píďa říkal, že si ji pozval proto, že dobře vypadá, dobře zpívá a umí hrát dobře na kytaru. Vše byla pravda. Nejzajímavější na tom bylo to, že se se Standou Benediktem nikdy předtím neviděla. Píďa je své písně učil každého zvlášť a teď na pódiu jim jen musel říct, kdo začíná hrát jako první. V tomto složení zazpívali píseň

Křížek od mámy

Po stopách tvých

a

Na konci světa

. Pak vyhlásil Píďa desetiminutovou pauzu.

Druhou půli odstartoval Víťa skotskou písní, kterou proslavil Tony Rice (s českým textem ji myslím nazpíval Václav Neckář). Další píseň, která je podle autora tou nejpozitivnější, jakou kdy napsal, jsem slyšela před čtrnácti dny na koncertě Marien. Víťa čerpal námět u šťastlivců, kteří celým životem projdou ve dvou. Poslední dobou jich je čím dál míň a skoro pochybuji o tom, že je to vůbec možné, že to není utopie, přestože mí rodiče mezi ty šťastné patří.

Ted' měl následovat zase výstup Píďův, jenže Píďa tvrdil, že ještě není připravený a zatímco Víťa mlžil, že vzadu panuje tvůrčí atmosféra, ozval se z těch míst výbuch smíchu. I přesto Víťovi nezbývalo nic jiného, než ještě jednu píseň přidat, navrhoval Píďovi, aby zahrál píseň *Příhrádek*, protože ji všichni znají, ale Píďa tvrdil, že on ale ne. Pár minut ale stačilo, aby s Maruškou a Standou zahrál píseň

Samozřejmost

. Pak přišel zpátky Víťa posílen Fed'ou a jeho baskytarou. Zahráli dvě písně, od jejichž vzniku je vzájemně dělí minimálně desetiletí. Tu první *Nech mě už být* jsem poprvé slyšela před čtrnácti dny, též na koncertě Marien. A ta druhá pocházela z repertoáru Poupat.

Noc v Lisabonu

– píseň s krásným textem Radky Klečkové na motivy knihy Ericha Marii Remarquea. Na této písni bylo znát, jak se Víťovi za ty roky změnila barva hlasu místy téměř k nepoznání.



Potom se objevil Píďa s kytarou jen tak v ruce a se slovy, že na ni hrát nebude. Zavolal do hlediště: „Je tady Vlňa? Kde je Vlňa?“ – Vlňa je **Luboš Vaňka** a s Píďou je, jak se říká po staru, v přízni. Můžete ho znát z ostravské kapely I.C.Q. Vlňa byl asi jediný, kdo si dnes zaplatil vstupné jako řadový divák, ale vzhledem k vývoji a improvizacím, kterých bylo večer přehršle, byl přinucen i hrát a zpívat a konkrétně píseň

Vrať se nám slunce

, kde krásně vynikl jeho silný hlas. Mají to holt s Píďou v rodině. Na této písni se vlastně snažili podílet nějakým způsobem téměř všichni, kdo se dnes objevili na scéně. I Fed'a, který ji nikdy neslyšel. (V Ostravě se ale prý všechno hraje od E dur.)

Koncert se plynule měnil v session. Následoval Kamelotí *Čas rozchodů*, který se v různých

částech České republiky hraje různě, jak muzikanti zjistili. Revoluční píseň za nic si zazpívalo i hlediště. (Kdo se účastnil koncertu Marien před pár dní, chápe.) Muzikanti na forbíně dupali a hlediště opakovalo revoluční hesla, např. „

My máme málo, co by za řeč stálo...“ „...chcem z ničeho víc...“

Závěrečné písně už byly nacvičené na jediné zkoušce. Jednalo se o písně z Víťovy i Píďovy dílny. *Ještě mi schází*, při které se Víťa ve vyšších polohách trochu přiškrtl, *Zimomřívá* z raných dob kapely Marien,

Malíř

, kterého v Pidilidech zpívala Šárka Fuksová, na tomto koncertu dokonce přítomná v davu diváků. O

Christianu

se Víťa s Píďou podělil. Nebo že by to bylo obráceně? A píseň

Poslední dobou

zpívali též dříve Pidilidi.

Poté účinkující vyzvali Ondru Podeszwu, aby přišel na pódium a ten konstatoval, že si po dnešním F-klubu bude muset dát panáka. Nedivím se... Myslím, že před začátkem koncertu nikdo nevěděl, co se bude dít, ani pořadatelé, ani muzikanti. A to křepčení, chaos a improvizace, které poté proběhlo, bylo plné překvapení.

Poslední píseň měla být *Krajina v tobě*, ale samozřejmě poslední písní nebyla, protože si diváci vytleskali přidavek, při kterém hrál na kytaru Feďa. Všichni jsme si tedy svorně zazpívali *Sbohem galánečko*

a prohlédli si naposledy všechny, kteří dnes spolu nejspíš poprvé a naposledy vystupovali.

Při odchodu mi byl přidělen panák rumu a musím říct, že to byl ten nejlepší nápad, protože jsem aspoň po cestě na nádraží nemrzla. Tímto děkuji Ondrovi Víškovi.

Když jsem se vykopala ven do mrazu a ušla pár desítek metrů s pusou od ucha k uchu – ta křeč od smíchu mi asi zůstala – zastavilo vedle mě auto a nějaká cizí paní z místa spolujezdce mi nabízela, jestli nechci odvézt na nádraží. Udiveně jsem na ni koukala a slušně jsem poděkovala s přáním příjemného prožití svátků vánočních. Vydala jsem se na cestu pěšky, protože jsem nechtěla strávit půl hodiny na nádraží mezi pochybnými živly.

Uvědomila jsem si, že za poslední dobu se mi tato lidská добрota a solidarita objevila před očima už podruhé. Před čtrnácti dny, když jsem dorazila po jedenácté hodině noční do Hradce Králové, panovalo podobné mrazivé počasí, byla jsem si jistá, že trolejbus číslo 3 mi z nádraží ujel, ale překvapením bylo, že vedle mě najednou zastavil trolejbus jiného čísla. Řidič otevřel dveře a zahlásil, že za chvíli pojedeme. Nastoupili ještě další tři lidé, kteří přijeli stejným vlakem jako já, a za chvíli jsme frčeli nočním zasněženým městem.

Jsem z těch dobrých skutků nějaká hotová... A napadá mě, že Vánoce nedělají dárky, řetězy, ozdoby, jmelí, kapři a serepetičky, ale dobré skutky. Dobré skutky, které jsou konané nezištně a třeba pro cizí lidi. I malé dobré skutky. A říkám si, že to třeba s námi ještě snad není zas až tak zlé. Hezké Vánoce!